

Hồi 19

Nghĩa Động Sinh Tử Phán

T

hiếu Bạch suy nghĩ giây lâu nói:

- Phải, lai lịch và thân thế mấy người tất phải có điều ẩn mật gì khó tỏ lộ, hơn nữa vị hắc y kiếm chủ ấy xem dáng dấp chắc phải là một vị công nương dung nhan di-m lệ, nhưng lại cố ý đeo một chiếc mặt nạ gớm ghiếc, xấu xa đầy thôi.

Thốt nhiên, như nhớ ra một chuyện gì, vội vã tra kiếm vào vỏ giục:

- Chúng ta hãy mau rời khỏi nơi đây.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang tựa hồ như cũng có cảm giác, lảng lảng phóng mình ra khỏi ngoài miếu. Thiếu Bạch sẽ giọng nói:

- Ngu huynh mở đường, nhị vị hiền đệ hãy dè dặt.

Rảo bước đi trước, ba người chạy một mạch được chừng bốn năm dặm mới dừng lại. Thiếu Bạch sẽ thở dài:

- Con a đầu ấy tuy bỏ chạy nhưng chưa phải chịu thua đâu, y thị hấp tấp bỏ đi chắc là muốn gọi viện binh, nếu chúng ta không sớm rời khỏi nơi đó, chỉ sợ sẽ khó tránh một trường ác chiến. Một đứa thị nữ võ công như thế, tất hắc y kiếm chủ phải là người thân mang tuyệt kỹ. Thật như có xảy ra trường giao chiến, chúng ta tuy vị tất đã bại nhưng hậu quả thảm khốc tất ai cũng đoán được.

Hoàng Vĩnh chậm rãi nói:

- Đại ca nghĩ rất phải, có điều hắc y kiếm chủ ấy cũng có những hành vi giống như đại ca lắm.

Thiếu Bạch cảm thấy bối rối lúc lâu sau mới trấn tĩnh nói:

- Có lẽ trên giang hồ người hàm oan quá nhiều, chính nghĩa võ lâm dường như đang vào lúc suy dần. Cái cảnh cá lớn nuốt cá bé không biết sẽ gây ra bao chuyện oan trái nữa. Như nếu ước nguyện của ngu huynh sau này có hoàn thành, tất sẽ vì võ lâm duy trì chính nghĩa, may ra sẽ bớt được đôi phần kiếp sát cho võ lâm.

Cao Quang cười nói:

- Đại ca có được cái hùng tâm ấy, bọn đệ nguyện sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp, dù chết cũng cam...

Ngừng lại giây lát, tiếp lời:

- Hắc y kiếm chủ ấy đã có ý lạ, sáng lập ra Cừu hận chi kiếm gây chấn động cho võ lâm, sao đại ca không nghĩ ra một hình thức như thế?

- Nghĩ cái gì?

Hoàng Vĩnh xen lời:

- Tam đệ nói cũng có lý. Hắc y kiếm chủ sáng tác Cửu hận chi kiếm thật đã đạt được ước nguyện gieo hoang mang cho nhân vật giang hồ.

Thiếu Bạch sẽ thở dài nói:

- Ngu huynh ôm mối Cửu hận đằng đằng bao năm nay, lẽ ra Cửu hận chi kiếm ấy phải để cho chúng ta dùng mới đúng, nhưng thật không dễ bọn họ lại phổng tay trên.

- Tuy nhiên, nếu đại ca lấy cái tên chính nghĩa chi đao, không phải là cùng sánh với Cửu hận chi kiếm gây kinh hoàng cho võ lâm thiên hạ, khí thế lại có phần lấn át hơn sao.

Cao Quang vỗ tay tán thưởng:

- Chính nghĩa chi đao, cái tên hay lắm, chúng ta hãy tìm đến nơi nào chuyên làm binh khí, bảo họ đúc cho vài thanh đoản đao, khắc thêm bốn chữ Chính nghĩa chi đao, lo gì không thể gây rối giang hồ cùng với Cửu hận chi kiếm?

Thiếu Bạch thoáng nghĩ, khẽ thở dài:

- Được, tạm cứ theo như ý của nhị vị hiền đệ.

Bàn bạc xong, liền cất bước lên đường. Ba người tìm đến một nhà chuyên chế tạo binh khí, bảo họ làm cho vài thanh đoản đao, rồi mới hướng thẳng về Nam nhạc.

Bọn Thiếu Bạch vì muốn dấu kín hành tung, cho nên ngoài việc cải trang, ba người ngày nghỉ đêm đi suốt quãng đường vẫn chưa bị ai phát giác.

Hôm ấy, lúc trời vừa sáng, bọn Thiếu Bạch đã đặt chân tới Nam nhạc, nơi thuộc địa phận Hành sơn. Hoàng Vĩnh bàn:

- Nơi này không còn cách Hành sơn bao xa, theo ý đệ, Thiếu Lâm, Võ Đang đều là những môn phái tiếng tăm trong võ lâm hiện nay. Những chưởng môn nhân ấy sẽ tới Nam nhạc tất sự canh phòng phải chặt chẽ lắm. Nếu như chúng ta xông thẳng vào đấy, thế tất bọn họ sẽ sanh nghi, chẳng bằng ta hãy tìm khách điểm nghỉ ngơi, một là để lấy lại sức trong suốt mấy ngày đường mệt mỏi, hai là cũng có đủ thời giờ bàn bạc một phương cách lên núi.

Thiếu Bạch như chợt nhớ đến một chuyện gì quan hệ lắm, chàng chỉ yên lặng trầm ngâm, tựa hồ như chưa nghe lời Hoàng Vĩnh vừa nói. Giây lâu, chàng lẩm bẩm:

- Phải rồi, đúng là chưởng môn nhân tứ đại môn phái ấy.

Hoàng Vĩnh và Cao Quang không hiểu Thiếu Bạch nói gì, nhưng thấy người anh sắc mặt nghiêm trang, hai người cũng không dám hỏi han. Mãi lâu, Cao Quang mới sẽ giọng:

- Đệ thấy đại ca như đang suy tư chuyện gì trọng đại lắm, chúng ta không nên làm rộn đến người.

Hốt nhiên, Thiếu Bạch lại nói:

- Không được, chúng ta không thể tới Nam nhạc trong lúc này, phải tìm một nơi nghỉ ngơi rồi hãy tính.

Hoàng Vĩnh mỉm cười, biết chàng vừa rồi thật chưa nghe thấy lời mình, nhưng không hiểu là đại ca đang nghĩ tới chuyện gì? Tuy nhiên, chàng không nói thêm, quay người đi trước dẫn đường.

Bấy giờ, trời tờ mờ sáng, hầu hết các khách điểm đều chưa mở cửa. Hoàng Vĩnh dẫn hai người tới một gian khách điểm nhỏ bé, có tên Khai sạn môn, sai bảo bọn điểm tiểu nhị dọn cho vài món ăn điểm tâm.

Thì ra, ba người đi suốt đêm vẫn chưa có gì lót dạ. Thiếu Bạch vẫn lặng lẽ cúi đầu như đang suy tư. Cao Quang mãi không dần lòng được lên tiếng:

- Hình như đại ca đang có tâm sự?

Thiếu Bạch khẽ gật đầu nói:

- Phải, ngu huynh đang nghĩ tới tứ đại môn phái kia.

Hoàng Vĩnh hiếu kỳ xen lời:

- Đại ca đang có chuyện, sao chẳng nói ra cho tiểu đệ góp vài ý kiến?

Thiếu Bạch đưa mắt nhìn hai người giây lâu, thủng thẳng nói:

- Đêm hôm ở trong hoang miếu, chúng ta nghe thấy hắc y kiếm chủ nói là chương môn nhân tứ đại môn phái có ước hẹn với nhau ở Nam Nhạc?

- Đúng thế.

- Nhị vị hiền đệ còn nhớ được tứ đại môn phái ấy?

Cao Quang đáp nhanh:

- Đó là Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động và Nga Mi.

Phải rồi, ngu huynh có nghe vong phụ kể lại, năm xưa trong yên vân phong ở Bạch mã sơn, kẻ bị chết có cả chương môn nhân tứ đại môn phái ấy. Cũng vì cái chết của họ đã gây nên sóng gió trên giang hồ, không biết do đâu mà trong võ lâm hốt có lời đồn chương môn nhân tứ đại môn phái mất mạng dưới tay gia phụ, cho nên mới xảy ra chuyện Cửu đại môn phái liên hợp với Tứ môn, Tam hội, Lương đại bang phái những cao thủ đang đèn công tập Bạch hạc bảo, thật là một cảnh hãi hùng, ngu huynh không thể nào quên được. Giờ đây, chương môn nhân tứ đại môn phái ấy chắc đều là người thừa kế bốn chương môn nhân xấu số khi xưa. Có điều không hiểu vì nguyên nhân nào bọn họ lại hẹn nhau hội ngộ ở Nam nhạc.

- Đúng vậy, bên trong thật có chỗ khả nghi lắm.

Cao Quang thốt rằng hăng xen lời:

- Có lẽ bọn họ tụ tập lần này có quan hệ đến đoạn công án trên Yên vân phong mười năm về trước?

- Chúng ta đã đến đây, tất phải tìm gặp họ cho bằng được, mặc dù có thể xảy ra xung đột.

- Theo ý ngu huynh, chúng ta không nên xung đột với bọn họ. Có một cách vẹn toàn là làm sao trà trộn để ở được bên cạnh chương môn nhân tứ đại môn phái ấy, biết đâu lại chẳng nghe được nguyên nhân gây ra thảm cảnh ở Tả gia năm xưa.

- Cái đó sợ là không phải d- đâu.

- Cũng vì thế ngu huynh mới đang suy nghĩ, nhưng trước sau vẫn chưa tìm được cách nào để có thể ở bên chương môn nhân bốn phái ấy mà bọn họ vẫn không hay biết.

Cao Quang bỗng xen vào nói:

- Tiểu đệ đã nghĩ ra một cách.

- Tam đệ ấy thế lại hay, không hiểu hiền đệ có cao kiến gì?
- Tam đệ nghĩ sai rồi, những người đi theo hộ giá bốn chương môn nhân ấy chắc phải là những cao thủ trong phái, bọn họ có lý đâu lại không biết chúng ta, cách này sợ không xong!

Hoàng Vĩnh thông thả góp ý:

- Nếu như có thể giả trang làm sao để Thiếu Lâm phái cho chúng ta là môn hạ phái Nga Mi, Không Động phái lại nhận làm chúng ta là đệ tử Võ Đang. Mọi người ai nấy đều không tiện hỏi, tất sẽ d- dàng cho chúng ta.

Thiếu Bạch khẽ gật đầu:

- Cách đó thật hay.
- Đại ca đừng có khen vội, vì chương môn nhân bốn phái ấy có thật đến như hẹn ước hay không, hiện tại khó đoán trước được. Và cho dù bọn họ có đến Nam nhạc, chúng ta vẫn chưa hiểu họ sẽ gặp nhau ở đâu? Nhất là Nam nhạc nội trong vòng vài trăm dặm, toàn là núi non và những tuyết cốc thăm thẳm. Chúng ta thật không thể đi tìm từng ngọn núi một.

Thiếu Bạch khẽ cau mày nói:

- Phải đấy! Ôi! Không hiểu mười hai kiếm sĩ thủ hạ của hắc y kiếm chủ kia có tìm được nơi hẹn ước của bọn họ?

- Sự thực, cứ với thân phận chương môn nhân của một môn phái mà đi đến đâu tất cũng sẽ có tiếng đồn khắp xa gần, cho nên chuyện tìm bọn họ rất d-. Nhưng đáng tiếc lần này bọn họ lại ước hẹn ngầm, nên nơi gặp gỡ thật vẫn hoàn toàn bí mật.

Cao Quang như nghĩ ra điều gì nói xen:

- Còn có chuyện khó hiểu là bốn người ấy với thân phận chương môn nhân, tại sao không hẹn nhau ở ngay chỗ của bọn họ, một nơi vừa an toàn vừa tiện lợi mà lại phải bôn ba đến tận miền Nam nhạc hoang vắng này?

- Đây thật là vấn đề nan giải!

Hoàng Vĩnh thoáng nghĩ, xen lời:

- Tiểu đệ đoán chương môn nhân bốn phái ấy chắc muốn bàn bạc với nhau một chuyện bí mật trọng đại nào đó, cho nên không muốn để các trưởng lão, đệ tử trong phái cùng ngũ đại môn phái kia biết được nơi hẹn ước ở đây.

- Cái thảm cảnh võ lâm thiên hạ hợp nhau tàn sát Bạch Hạc bảo năm xưa suy cho cùng vì chương môn nhân tứ phái ấy bị ám toán mà mất nên có lẽ lần này bọn họ hẹn ước ở Nam nhạc phải ít nhiều có dính dáng đến huyết án Bạch Hạc bảo...

Ngước mặt nhìn lên trần nhà, đôi mắt Thiếu Bạch trở nên đăm chiêu:

- Nhưng dù thế nào chúng ta cũng phải tìm cho ra nơi tụ họp của bọn họ!

Hoàng Vĩnh thông thả góp lời:

- Tất nhiên. Đêm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng ngày mai ta sẽ cải trang tiến thủ vào trong núi. Tiểu đệ nghĩ chúng ta cần đi gấp thế này là phải tới trước bọn hắc y kiếm chủ kia. Chỉ cần phát giác được hành tung của y thị và mười hai kiếm sĩ thủ hạ là chúng ta sẽ chẳng mấy khó trong việc tìm ra nơi hẹn ước của bốn chương môn nhân ấy.

- Hiện tại cũng chỉ còn cách đó, nhị vị hiền đệ đã vất vả mấy hôm nay, hẳn cũng mệt mỏi lắm, vậy nên nghỉ sớm đi.

Một đêm lặng lẽ trôi qua. Sáng hôm sau, ba người thức sớm, đánh răng rửa mặt xong vội vã lên đường. Hộc tốc mất nửa ngày, trời vừa đúng Ngọ thì bọn Thiếu Bạch mới tới dưới chân Hành sơn. Ba người đứng xem địa thế giây lâu, ước hẹn thời gian gặp lại nhau và những ám hiệu dọc đường đâu đấy mới chia tay nhau đi theo ba ngã chạy lên núi.

Thiếu Bạch cải trang thành một vị tiểu phu, dấu binh khí vào trong hai túi cỏ, rồi gánh vôi lên vai chạy một mạch lên đến lưng chừng núi mới đặt gánh xuống. Chàng ngồi nghỉ mệt nhưng đôi mắt vẫn không ngừng nhìn quanh quất, hy vọng sẽ phát giác ra được manh mối gì chăng?

Nơi chàng dừng chân có hai lối đi, một lối ăn lên tận đỉnh núi, một lối đâm thẳng xuống trong một sơn cốc. Trên đường núi gập ghềnh hiểm trở, người qua lại thưa thớt. Thiếu Bạch đợi chừng một tiếng đồng hồ, vẫn không thấy một khách bộ hành nào đi qua. Đang lúc bần chòn, thốt thấy một bóng người từ phía xa chạy lại.

Người này phỏng độ bốn mươi, trên vai lưng lảng một bó củi lớn đang rảo bước mau chạy xuống núi. Đến chỗ Thiếu Bạch nghỉ chân, thốt nhiên y dừng lại, đặt bó củi xuống, liếc mắt nhìn chàng giây lâu nói:

- Hình như các hạ mới tới đây lần đầu?

Thiếu Bạch chột dạ nghĩ bụng:

- Nguy thật, chắc là y đã nhìn ra dấu chân tướng của mình.

Nghĩ đoạn chàng bèn nói:

- Tại hạ đến đây chưa lâu.

Rồi chàng đảo mắt nhìn người tiểu phu ấy, xem y có phải là người có luyện võ công không? Tiểu phu ấy cười nói:

- Đúng mà, chúng ta chưa bao giờ được gặp nhau, các hạ tất là lần đầu đến đây đón củi?

- Thật thế! Tại hạ mong được huynh đài chỉ giáo thêm.

- Nơi này, người sống bằng nghề đón củi vốn đông lắm, nhưng giờ đây chỉ còn mỗi mình tại hạ. Nay các hạ đến đây, tại hạ lại có thêm một người bạn nữa đỡ tẻ nhiều.

Thiếu Bạch động lòng hỏi:

- Tại sao lại chỉ còn một mình huynh đài? Đường núi ở đây hiểm trở lắm à? Chắc khó leo lên đỉnh ư?

Người tiểu phu sẽ lắc đầu, đưa tay chỉ về sơn cốc bên phải, giải thích:

- Đi vòng qua cốc khẩu phía trước mặt là đám rừng tùng đã khô héo, dùng làm củi đốt. Chỉ cần thật nhanh tay nháy mắt là sẽ được vài gánh.

- Khi trước chắc là người đón củi nhiều quá, nên đã chặt hết cây cối ở trong cốc rồi?

Người tiểu phu đưa dọc tẩu hít một hơi thuốc, khoan thai nói:

- Sơn cốc ấy hun hút hơn trăm dặm, ăn sâu vào lòng núi, bên trong cây khô cành héo theo ánh nắng chói chan từ thuở xưa tới giờ, dù cho có chặt đến suốt đời cũng không sợ hết được!

Thiếu Bạch hơi nổi tính hiếu kỳ hỏi:

- Thế thì tại sao huynh đài không vào đó lấy củi có hơn không?

Người tiều phu liếc nhanh bó củi bên tảng đá của Thiếu Bạch nói:

- May mắn mà lão đệ chưa biết mà tiến vào trong ấy! Thôi, nếu như đã vào rồi, chúng ta cũng chẳng còn có chút hội ngộ này.

Đôi mắt sắc bén của người tiều phu bao năm sống bằng nghề đốn củi nuôi miệng ở đây, thoáng nhìn bó củi của Thiếu Bạch y đã biết ngay không phải chàng đã lấy từ trong cốc. Thiếu Bạch chột dạ, hỏi dồn:

- Sao lạ thế?

- Sơn cốc ấy vào nửa năm trước đây, thốt nhiên lại xuất hiện hai con quái vật cao lớn như người, chạy nhảy như bay, liên tiếp hạ sát hơn mười người vào lấy củi nên về sau những người còn lại đều coi sơn cốc ấy như một nơi tử địa. Ngay đến lối đi vào này họ cũng không dám bén mảng tới nữa.

Thiếu Bạch thở phào, vỡ lẽ:

- Thảo nào, ta ngồi đợi đây đã mãi mãi mà vẫn không thấy một ai qua đây.

Rồi chàng cau mày hỏi:

- Huynh đài thật không sợ sao?

- Ban đầu cũng sợ thật. Có một lần sau khi uống rượu khá say, tại hạ nhớ mang máng là có ra phía sau núi lấy củi, nhưng không gặp việc gì cả, nên nhờ đấy tại hạ cảm thấy bớt sợ nhiều. Nhất là thấy đường đi gần, nên hàng ngày vẫn thường lần mò ra nơi đó, và được hơn bốn tháng rồi, tại hạ vẫn chưa thấy quái vật kia xuất hiện, mới cho là nó chỉ hoạt động ở trong sơn cốc mà thôi.

- Biết đâu hai con quái vật ở trong cốc kia lại chẳng sớm rời khỏi nơi này?

- Tại hạ cũng nghĩ thế, nên hôm nọ tại hạ cũng mời thêm mấy người nữa tiến vào trong ấy do thám, nhưng vì nhớ lại chuyện con quái vật sát hại người nửa năm trước cho nên ai cũng ngần ngại, không chịu đi theo tại hạ. Sau cùng còn mỗi một mình nên tại hạ cũng không dám mạo hiểm.

Ngừng lại, y thông thả đứng dậy tiếp lời:

- Thôi! Chúng ta về đi thôi!

- Huynh đài hãy đi trước, tại hạ còn đợi một người nữa.

Người tiều phu lấy làm lạ, buột miệng:

- Các hạ còn đợi ai?

Đưa ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc nhìn lại Thiếu Bạch một lần cuối rồi lững thững vác bó củi lên vai bỏ đi.

Thiếu Bạch dõi mắt nhìn theo bóng người tiều phu đã đi xa, mới quay đầu hướng về sơn cốc, lưỡng lự:

- Nếu thật như trong cốc có quái vật, ta cũng phải ra công trừ đi một mối hại cho dân lành.

Đứng dậy, thò tay rút lấy món binh khí giấu trong bó củi, đeo vào mình rồi cất bước thong thả hướng về cửa cốc. Đi xuyên qua cốc khẩu tiến vào trong, quả nhiên, nơi đây toàn những

hàng tùng già úa, xen lẫn với những cành cây khô phủ trên mặt đất. Thiếu Bạch vận khí phòng bị, lần bước tiến vào trong.

Đi sâu được chừng trăm trượng, Thiếu Bạch vẫn không thấy có gì khác lạ, nghĩ bụng:

- Có lẽ con quái vật được đồn đãi kia thật đã rời khỏi nơi này.

Đang khi thắc mắc, thốt có tiếng người nói chuyện văng vẳng đâu đây. Thiếu Bạch giật mình, vội rút mình ẩn trong đám lá rậm.

Ngưng thần, chàng nhìn thấy từ xa, cách đây vài chục trượng, sau một gốc tùng có hai người đi ra. Người bên trái toàn thân mặc đồ xanh, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt tái nhợt, tuổi độ ngoài ba mươi. Người đi bên phải tuổi độ ngũ tuần, trên mép đen nhánh một bộ râu dê thật đều, mình vận trường bào màu đen, không thấy đeo binh khí.

Thanh y nhân cất giọng:

- Nghe đồn chương môn nhân tứ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động và Nga Mi có hẹn ước nhau ở Nam nhạc, không biết họ định thảo luận chuyện gì?

Ông già áo đen có bộ râu dê sẽ thở dài:

- Chuyện này không quan hệ gì đến hội chúng ta, không hiểu hội chủ sao lại lo lắng quá thế. Chúng ta quyết tìm cho ra chỗ hẹn ước của họ, có điều, tứ đại môn phái lúc này nhiều nhân tài lắm. Hơn nữa họ đang phái cao thủ võ lâm vào dò thám cơ mật. Ấy là một điều tối kỵ trên giang hồ, nhưng nếu vì thế mà kết thù với tứ đại môn phái thật không thể nào...

Thanh y nhân thốt lời ngắt:

- Hội chủ hành sự xưa nay vẫn rất kín đáo, không chừng người sớm đã sớm có kế hoạch rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện mỗi lúc một xa, tiếng văng vẳng cũng dần dần lặng hẳn. Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Xem chừng nơi đây có nhiều nhân vật võ lâm tụ tập. Nghe qua lời nói của thanh y nhân kia, hình như còn có chủ một bang hội nào đó nữa. Chẳng lẽ họ lại đặt tổng đường để ban lệnh cho thủ hạ ngay trong sơn cốc này sao?

Đợi cho bóng của thanh y nhân và hắc y lão giả đã khuất sau lùm cây mãi xa, Thiếu Bạch mới thung thảng đứng dậy trầm tư:

- Trong cốc này đã có nhân vật võ lâm chiếm ngự, chuyện quái vật sát hại người chỉ sợ cũng là do bọn họ cố ý đồn đại. Ta tất cũng chẳng cần tìm con quái vật ấy nữa, hãy cứ ra khỏi cốc bàn lại với nhị vị hiền đệ xem sao?

Vua chực cất bước bỏ đi, thốt có một giọng nói lạnh lùng truyền tới:

- Đứng lại!

Thiếu Bạch giật mình, quay nhanh người lại. Chỉ thấy một ông già mình mặc áo đen, hình dáng gầy gò, đôi mắt chữ bát, dung mạo thập phần cổ quái, đang đứng cách chàng bảy tám thước.

Thiếu Bạch chợt dạ nghĩ bụng:

- Người này khinh công lợi hại thực, y tới sau lưng ta hồi nào mà ta vẫn không hay biết.

Định thần, chàng chậm rãi nói:

- Chào lão trượng.

Ông già chiếu đôi mắt sắc lạnh nhìn Thiếu Bạch giây lâu thốt cười nhạt:

- Người vận y phục như thế này, lại còn đeo binh khí trên người, thật trông chẳng ra thể thống gì. Hẳn là người mới từ chốn thảo莽 chui ra. Lệnh sư phái người đến đây làm gian tế, sợ chỉ uống công toi mất!

Thiếu Bạch nhìn lại mình, cũng tự cười thầm vì với bộ quần áo vải thô, ngang hông lại dắt một cây đơn đao hình thù cổ quái, thêm vào đấy, trên vai còn lủng lẳng đeo một thanh trường kiếm, nghĩ cho cùng, không ai nín cười được. Sau giây phút sượng sùng, chàng phân bua:

- Tại hạ chỉ tình cờ đến đây, chứ không hề có ý làm gian tế.

Ông già gầy gò áo đen cười khẩy nói:

- Người có biết lão phu là ai không?

- Tại hạ thật không biết!

- Người có nghe tiếng cười quái dị của lão phu lần nào chưa?

Lời dứt, lão cười lên hai tiếng dài. Thiếu Bạch nghe giọng cười của ông già thật lạ, tựa như tiếng đế rền rĩ lẫn trong vẻ căm hờn, liền lo lắng nghĩ bụng:

- Người này muốn ta đoán lai lịch, tất phải là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Có điều tiếng cười của lão quái dị thế ấy, phải là người lịch duyệt giang hồ họa chăng mới nhận được, đáng tiếc là ta còn thiếu nhiều kinh nghiệm, tất khó lòng đoán ra.

Ông già gầy gò áo đen đợi mãi vẫn không thấy Thiếu Bạch đáp lời, cũng rất lấy làm lạ, giọng trầm hỏi lại:

- Lão phu là ai người không đoán được, đủ thấy người rất ít bôn tẩu giang hồ?

- Thật thế, tại hạ ít được bôn ba trong võ lâm.

Ông già áo đen lộ vẻ ôn hòa hơn, nhưng giọng nói vẫn rất mực lạnh lùng:

- Người là môn hạ Thiếu Lâm?

Thiếu Bạch sẽ lắc đầu:

- Không, tại hạ không phải là người trong Cửu đại môn phái.

- Không phải là người trong Cửu đại môn phái hẳn người là đệ tử Lưỡng đại bang?

Thiếu Bạch chậm rãi lắc đầu:

- Tại hạ cũng không phải nhân vật trong Tứ môn, Tam hội và Lưỡng đại bang.

Ông già áo đen sững sốt nghĩ bụng:

- Nghe giọng nói hình như y biết rất nhiều về các môn phái giang hồ, chẳng lẽ y ăn vận như thế là có ý giả trang. Người này lai lịch lạ lắm, không khéo ta trúng kế của y.

Ngầm đề phòng, lão cao giọng:

- Người không phải đệ tử trong Cửu đại môn phái, lại chẳng là nhân vật trong Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang, thế tất còn có một lai lịch? Lão phu xin hỏi ân sư của người là ai?

Thiếu Bạch ra chiều nghĩ ngợi:

- Ban đầu lão ta dữ tợn lạ thường, bây giờ đột ngột lại đổi ra vẻ hòa hoãn, hẳn có duyên cớ chi đây, ta cần dè dặt lắm mới được.

Nghĩ đoạn chàng thông thả nói:

- Ân sư của tại hạ đã lâu năm không tái xuất giang hồ, dù có nói chỉ sợ lão trượng cũng không biết, thà đừng nói còn hơn.

Thiếu Bạch tin là nói vậy, trước sau sẽ không bị tiết lộ bí mật về thân thế, nhưng chẳng dè lại gọi thêm tính hiếu kỳ của ông già áo đen.

Thốt nhiên, ông già chạy sấn lại trước mặt Thiếu Bạch, cùng lúc tay phải đưa lên năm ngón tay như vuốt chim, nhanh nhẹn chụp vào đối phương. Có điều ông già đợi cho bàn tay còn cách người Thiếu Bạch chừng một thước, thốt ngừng lại.

Thiếu Bạch hữu thủ nắm chặt đuôi kiếm, ngưng thần theo dõi động tác đối phương, chỉ cần ông già nhấn tay phải thẳng tới một tấc nữa, lập tức chàng sẽ rút kiếm chống trả.

Ông già áo đen trên nét mặt xương xương thoáng lộ vẻ sừng sốt. Hiển nhiên thiếu niên có lai lịch mơ hồ này đã khiến cho lão rung động không ít. Ông già nghĩ ngợi giây lâu, giọng ôn hòa:

- Người có nhận ra được chiêu thức lão phu vừa đánh ra?

Thiếu Bạch theo ân sư mấy năm trước, dốc hết tinh thần luyện tập Vương đạo Cửu kiếm và Hoàng Vũ Nhất đao, những quyền chiêu và chiêu chiêu cũng đều do Vương đạo Cửu kiếm biến hóa ra. Chàng chỉ biết nhờ vào võ công của mình, suy ra một phương cách phá giải võ học của đối phương. Và cũng chỉ vì quen suy luận từ trong chiêu thuật nằm lòng nên đối phó với võ công chiêu số của đối phương, chàng không mấy khi bận tâm tới. Lúc ấy thản nhiên đáp:

- Tại hạ không biết.

Ông già áo đen cười lạt, lạnh lùng nói:

- Đúng là người không biết đâu là lợi hại, lão phu cho người thật là người có đại đột mới gan như thế!

Thiếu Bạch liếc mắt xem thế chiêu của ông già còn lơ lửng ngang trước mặt, thốt cười khẩy:

- Chiêu này dù đánh xuống cũng vô hại.

Ông già áo đen sôi giận, quát:

- Oắt con không biết trời cao đất rộng, nếu như lão thật muốn lấy mạng người, giờ này người đã chết toi dưới chiêu của lão phu rồi.

Thiếu Bạch cũng không kém vẻ lạnh nhạt:

- Lão trượng khẩu khí lớn lắm, tại hạ thật không dám nói khoác, chứ chiêu thức của lão trượng, làm sao có thể hạ được tại hạ như ý nguyện?

Ông già áo đen càng thêm tức, gằn giọng:

- Người có dám thử?

- Được, thử thì thử chứ sao!

Ông già chực phát thế công nhưng thấy Thiếu Bạch không tỏ vẻ gì kinh hãi nên lấy làm lạ, cố dần lòng:

- Oát con, ngươi hãy nhìn kỹ, thế chưởng của lão phu đưa lên thế này, đã che phủ hết mười hai huyết đạo trên người ngươi, thử hỏi ngươi có biết ta công vào đâu?

- Cứ kể là lão trượng nhắm hết vào mười hai huyết đạo của tại hạ, xem làm được gì, vì lẽ tại hạ chỉ cần thi triển một chiêu, có thể cùng lúc chế ngự mười hai đại huyết, sợ là lão trượng phải thân chưởng né tránh.

Hắc y lão nhân sững sốt:

- Thế sao? Trong Cửu đại môn phái võ lâm hiện nay, hai phái Võ Đang và Côn Luân thuở giờ vẫn nổi tiếng về kiếm thuật tinh thông, cách thế tiến lui rất chặt chẽ, nhưng lão phu thật không thể nghĩ ra còn có pho kiếm pháp nào lợi hại vậy, chỉ loáng mắt có thể phá hủy thủ pháp ngũ quỷ sưu hồn này.

Thiếu Bạch bấm bụng cười thầm:

- Kiếm pháp của hai phái Võ Đang và Côn Luân tuy ta có nghe qua, nhưng nếu như lão muốn đàm luận kiếm đạo hai phái với ta, ta đành cam chịu thua trước!

Nghĩ đoạn chàng nói nhanh:

- Đây là vì trong kiếm thuật của hai phái ấy đều có khuyết điểm, còn nếu như thế đánh của lão trượng theo tại hạ thấy trước mắt đây chẳng có gì là khó giải.

Hắc y lão nhân thấy đối phương đáp thung dung bất giác lòng sanh hoài nghi, nghĩ bụng:

- Nghe khẩu khí của tên này, thật như có khả năng hóa giải được chưởng thế của ta, hơn nữa, giọng điệu của y đối với chuyện trên giang hồ, như am hiểu lắm. Y không chịu nói lai lịch, khẩu khí lại lớn lối, xem chừng không xuất thủ tất không bắt y hiện nguyên hình.

Thốt nhiên lão cất tiếng quát:

- Đề phòng này!

Hữu thủ lão thò ra, bung nhanh liền năm chỉ. Thiếu Bạch vội thối lui một bước, rút soạt thanh trường kiếm, vung ào một màn kiếm khí bao bọc toàn thân. Cùng lúc, mũi kiếm nhắm điểm vào mười hai đại huyết trên người đối phương. Đây chính là chiêu Tường vân li-u nhi-u, chiêu đầu trong pho Đại bi kiếm pháp. Ông già tức thời luống cuống trong màn kiếm khí dày đặc.

Hắc y lão giả kinh hãi thân chưởng thối lui, trợn mắt nhìn Thiếu Bạch. Giây lâu buông tiếng thở dài áo não:

- Kiếm pháp hay tuyệt, lão phu đã khổ luyện cả mười năm mới thành tựu được tuyệt kỹ này, những tưởng trên giang hồ không có ai phá giải được. Chẳng dè lần đầu đem thí chiêu lại bị thất bại nặng nề.

Tất cả vẻ thểu não, chán ngắt đã hiện trong câu nói buồn tẻ của đối phương. Thiếu Bạch bực tức nghĩ bụng:

- Ta có làm gì mà lão phải ân hận?

Tuy nhiên, với bản tính thương người, chàng cất tiếng an ủi:

- Lão trượng không việc gì phải quá bi lụy như thế, có lẽ kiếm pháp của tại hạ bất đồ đã sẵn có khả năng khắc chế võ công của lão trượng cũng nên.

- Tiểu huynh đệ khỏi cần chữa thẹn cho lão phu.

Quay người lão lầm lũi bỏ đi. Thiếu Bạch cau mày, áy náy:

- Vị này tướng mạo trông hung ác nhưng cứ xem cách lão không xuống tay quyết liệt, cũng đủ biết lão không có ý đả thương ta, kể được là người có bụng dạ nhân từ.

Nên chàng lật đật gọi với:

- Xin lão trượng dừng bước!

Hắc y nhân quay lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ còn có chuyện chi muốn nói?

- Thứ cho tại hạ hỏi một câu, lão trượng ẩn cư ở nơi đây đã lâu chưa?

- Lâu lắm rồi, chừng có đến mười năm.

Thiếu Bạch sững sốt hỏi lại:

- Mười năm?

- Đúng thế, mười năm. Mười năm nay lão phu đêm ngày khổ luyện thủ pháp Ngũ quỷ sư hồn, không dè môn tuyệt kỹ mà lão phu cho là kháng thế võ lâm lại bị phá giải d- dàng dưới tay tiểu huynh đệ. Ôi! Xem thế lão phu còn phải ẩn cư thêm mười năm nữa mới tái xuất giang hồ được.

Trên khoé mắt long lanh mấy hạt lệ. Thiếu Bạch nhắc thấy cau mày nói:

- Lão trượng mười năm không trở lại giang hồ, tất không phải là người trong Tứ môn, Tam hội, Lưỡng đại bang?

- Thì thế, trước khi ẩn cư ở đây, lão hủ vốn đã không đi lại với ai.

- Hai người lúc nãy đi qua đây hẳn là môn hạ của lão trượng?

- Lão hủ không có thâu đồ đệ.

- Thế thì...

Ngừng lại giây lâu, chàng tiếp lời:

Lão trượng mười năm ẩn cư ở nơi u cốc, tại sao vẫn chưa cởi bỏ được cái bả lợi danh, hà huống lão trượng chưa hẳn đã bại dưới tay của tại hạ.

Hắc y lão nhân thở dài não ruột:

- Lúc chưa ẩn cư, lão hủ đã từng bị bại dưới tay các cao thủ trong hai phái Võ Đang và Côn Luân, cho nên lão phu mới khổ công nghiên cứu, tìm ra thủ pháp Ngũ quỷ sư hồn, mong khắc chế kiếm pháp của hai môn phái, để rửa cái nhục mười năm về trước. Không dè chưa ra khỏi cốc, thủ pháp đó đã bị tiểu huynh đệ hóa giải, xem thế cừu nhân trong mười năm nay hẳn phải tiến bộ nhiều, sợ rằng ý chí rửa nhục khó có ngày thực hiện được, mà không rửa được nhục thì còn mặt mũi nào chường ra giang hồ, chẳng thà cứ ở quách đây chết già cho xong.

- Tại hạ xin hỏi thêm mỗi câu, tas lão trượng lại gây thù kết oán với người trong hai phái Võ Đang, Côn Luân?

- Kiếm pháp của tiểu huynh đệ cao minh, lão phu bái phục lắm nên xin đáp. Việc này bắt nguồn từ một công án chấn động võ lâm mười ba năm việc trước, việc hơn trăm người già trẻ trai gái trong Bạch Hạc bảo đều bị tận diệt trong một đêm.

Từng tiếng của đối phương như những nhát búa bổ vào ngay đầu. Thiếu Bạch choáng váng, thối lui sáu bảy bước liền. Thấy vậy, hắc y lão giả giật nảy mình, nhìn sững Thiếu Bạch:

- Tiểu huynh đệ, làm sao thế?

Thiếu Bạch cố trấn tĩnh, gượng cười đáp:

- Tại hạ vốn có bệnh đau tim, cơn bệnh phát không chừng, tuy thế cũng chỉ thoáng qua rồi lại khỏi ngay, lão trượng khỏi lo.

Hắc y lão nhân dăm dăm nhìn ánh mắt và lông mày Thiếu Bạch, ngạc nhiên hỏi:

- Lão hủ thấy tiểu huynh đệ không có vẻ gì là có bệnh?

- Căn bệnh xoàng này có đáng gì, xin lão trượng kể tiếp cho. Tại hạ rửa tai chờ đợi.

- Hồi ấy, những người nhúng tay vào việc này gần như hết thảy các đại môn phái trong võ lâm, ngoài Cửu đại môn phái ra, còn có những thế lực đang hồi phát triển mạnh như Tứ môn, Tam hội, Lương đại bang. Dù cho môn hạ Bạch Hạc, người nào cũng thiện chiến, dũng cảm cũng chẳng thể kháng cự lại.

Thiếu Bạch thắc mắc:

- Nói cho ngay, Bạch Hạc môn bất quá cũng chỉ là một môn phái rất nhỏ trong võ lâm, tại sao lại đi kết thù gây oán với Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội, Lương đại bang đến nỗi thành mối thù ghê gớm để thiên hạ hè vào giết cho bằng hết?

- Ôi! Đấy cũng bởi vì Tả Giám Bạch, chủ môn nhân của Bạch Hạc môn là nhân vật anh hùng, lòng mang chí lớn, khi nhận chức chủ môn đã phát triển cơ nghiệp, thu dụng đồ đệ, có cái thế tranh giành ảnh hưởng với Cửu đại môn phái, nhưng cái mối lửa tai quái dẫn đến việc tàn sát Bạch Hạc bắt khởi đầu từ cái chết bí mật của bốn vị chủ môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và Không Động trên đỉnh Bạch mã sơn Yên vân phong. Nghe nói ngoài bốn vị ấy ra, phải Côn Luân và Hoa Sơn cũng có cao thủ bị giết một cách hết sức bí mật. Tứ môn, Tam hội, Lương đại bang cũng vậy, không hiểu vì sao người ta lại đổ hết những tội ác đó lên đầu Bạch Hạc môn, gây ra cái cảnh chết chóc chưa có sách sử nào ghi ấy...

- Tưởng rằng trong Cửu đại môn phái không thiếu gì người sáng suốt, chẳng lẽ lại không truy ra trắng đen, đổ quấy đổ quá cho Bạch Hạc môn rồi giết bừa người ta sao?

Hắc y lão nhân đáp:

- Nghe nói, trước lúc bốn vị chủ môn nhân chết một cách thần bí thì vợ chồng Tả Giám Bạch trước sau lần lượt xuất hiện trên Yên vân phong. Nhưng lời này là từ miệng của bốn phái, không biết ai đúng ai sai, lão phu không dám quả quyết, mà chưa chừng đến giờ vẫn chưa có cách nào soi sáng. Khi ấy, chỉ có lão hủ và hai vị võ lâm đồng đạo không bị lôi cuốn và các phái nghi ngờ là dám có dị nghị. Ấy cũng bởi việc đó mà lão phu xung đột với hai phái Võ Đang và Côn Luân, lần lượt bị thương dưới trường kiếm của họ.

Thiếu Bạch vòng tay cái dài nói:

- Duy có lão tiên bối là người tỉnh trong đám người say. Ở tình thế trong đục hỗn loạn mà có con mắt sáng suốt, lại dám ưỡn ngực đứng ra nói lời đại nghĩa võ lâm. Thực đúng là hành vi của bậc hiệp sĩ, văn bối kính phục lắm. Nhưng không hiểu hai vị tiên bối có chung tuệ kiến với

lão tiền bối là những nhân vật nào, dám mong lão tiền bối cho biết danh tánh, văn bối say này được gặp có dịp tỏ lòng ngưỡng mộ.

Thoáng ngờ nhưng hắc y lão nhân không tiện dò hỏi, thuận miệng đáp liền:

Một là vị Ngự tiên Tiên Bình, một con người suốt đời thích cá, quanh năm suốt tháng lần mò ở các ao hồ, sông rạch, tìm đủ các loại cá, tìm cho kỳ được mới chịu. Còn vị kia rất nổi tiếng, tên là Thất đảm kiếm khách Trương Thanh Phong, chỉ có điều Tiên Bình bận đuổi bắt cá lạ nên đi tít ra miền Nam hải, còn Trương Thanh Phong ái thiê nhi-m bệnh nặng nên cũng không thể can thiệp được, bởi vì lão hủ bị nhục giấu mặt không ra giang hồ, nên không được rõ.

Thiếu Bạch nói bằng giọng buồn rầu:

- Lão tiền bối là bậc đại nhân đại nghĩa, văn bối vừa rồi mạo phạm, dám mong lão tiền bối mở lượng hải hà tha thứ.

- Tiểu huynh đệ có xúc phạm gì ta đâu?

- Văn bối lúc này đỡ chưởng thế của lão tiền bối, đây chẳng phải là hành động bất kính sao?

Hắc y lão nhân ngạc nhiên ra mặt nói:

- Tại ta ép người xuất thủ, chớ người có xúc phạm gì ta đâu.

Thiếu Bạch bối rối, loay hoay mãi không nghĩ ra cách khuyên giải vị lão nhân tuy mặt xấu nhưng trong lòng rất tốt đang đứng trước mặt, bỏ ý định trở về ẩn cư trong động tối. Về phía lão nhân, kể xong chuyện cũ, vẫn cứ muốn giấu mặt, nên từ từ xoay người đi về trong núi.

Thiếu Bạch vội vã đuổi theo, đánh tiếng:

- Lão tiền bối đi đâu vậy?

- Lão hủ muốn trở về lại huyết động.

- Nói chuyện với lão tiền bối cả nửa ngày mà vẫn chưa được biết danh tánh của lão tiền bối, xin cho văn bối hay với?

- Tướng bại trận không có gì là vinh quang, tánh danh cũng chẳng cần nêu ra làm chi!

Nói xong lão lại quay người xăm xăm đi. Thiếu Bạch gọi giật lại:

- Lão tiền bối chưa có thua văn bối mà, tại sao lại cứ một mực lại buồn phiền như thế?

Hắc y lão nhân ngoảnh đầu nghiêm giọng nói:

- Một tuyệt kỹ mà lão hủ vất vả luyện tập trong mười năm, hãnh diện là đủ sức rửa nhục, thế mà đã bị tiểu huynh đệ hóa giải trong một chiêu lại, lão hủ còn mặt mũi nào tái xuất giang hồ?

Thở dài, lão tiếp lời:

- Cũng có thể phen này lão hủ giấu mặt vĩnh viễn ở trong huyết động và sẽ không bao giờ còn ý định tái xuất giang hồ trong kiếp này nữa!

Thấy nên nói khích, Thiếu Bạch cười nhạt:

- Lão tiền bối tính trở về thâm cốc để cùng mực nát với cỏ cây, kể thế cũng được. Tuy nhiên họa hoạn người để lại cho võ lâm không hiểu sẽ còn táng mạng không biết bao nhiêu người nữa đây.

Hắc y lão nhân nổi giận:

- Lão phu để lại họa hoạn gì?

- Theo chỗ văn bối biết, gần đây trên giang hồ sóng gió bắt đầu nổi lên sát cơ tỏa mờ do mấy lời không đầu của lão tiền bối khi xưa.

Hắc y lão nhân lấy làm lạ hỏi:

- Lão phu có những lời không đầu làm hại tới ai nào?

- Hết thầy cao thủ võ lâm đều bảo bốn vị cường môn nhân đều bị vợ chồng Tả Giám Bạch giết, vậy chẳng đến nỗi sai, chỉ có tiền bối là nghi ngờ. Nếu có bằng cứ hẳn hoi, lão tiền bối quả là một trang hiệp sĩ, còn nếu như muốn lập dị, mượn dịp dương danh trong võ lâm là người vô sĩ.

- Lão phu tuy không thể đưa ra chứng cứ, nhưng mấy nghi vấn lão phu đưa ra đã khiến hai phái Võ Đang, Côn Luân cứng họng, dờ lờ không sao đáp lại được, không thể họ đã chẳng phải sai cao thủ lập kế giết lão phu để diệt khẩu?

Thiếu Bạch chậm rãi nói:

- Hiện tại, trên giang hồ nổi lên một nhóm người bí mật, chuyên đối địch với Cửu đại môn phái, Tứ môn, Tam hội và Lưỡng đại bang...

Hắc y lão nhân mừng ra mặt, hấp tấp hỏi:

- Có chuyện đó sao?

- Thật, văn bối đâu có dám nói dối, nhóm người bí mật này khi xuất hiện trên giang hồ đã đặc chế một loại đoản kiếm, trên mặt khắc bốn chữ Cửu hận chi kiếm, giết không biết bao nhiêu nhân vật võ lâm rồi.

Hắc y lão nhân trầm ngâm giây lâu hỏi:

- Chuyện này có can hệ gì với lão phu?

- Số là nhóm người thần bí kia sau một phen tàn sát, không lấy tiền bạc cũng không gian dân đàn bà con gái, thành thử người trên giang hồ mới đồn đãi, nhóm người bí mật không ai khác hơn là hậu nhân của Tả gia đã gặp được dị nhân truyền thụ võ nghệ, nay trên đường báo thù cho hơn một trăm người thác oan.

--- o O o ---